

ikke i hvert Fald fortjente nogen Overvejelse. Men nej. Sagens Overgang til 2den Behandling nægtedes med 32 Stemmer mod 11. (Flere tilstedeværende Højremænd afholdt sig fra at stemme).

Derefter kom det andet Forslag, Kvinders Valgbarhed til Skolekommissioner, til Behandling. Hr. *Ploug* holdt en mærkelig Tale. Han begyndte med at erklære, at han ikke vilde afskedige alle baade offentlige og private Lærerinder, tværtimod, han ønskede, at deres Virksomhed skulde udvides, hvilket han nøjere forklarede ved, at den skulde indskrænkes til Undervisning af Børn mellem syv og ni Aar. Men til at bestyre duede Kvinden ikke; „det drager hende bort, kan jeg sige, fra hendes nærmeste Bestemmelse“. (Det er en haard Dom, der her gjennem Hr. *Plougs* Mund udtales over saadanne Virksomheder som f. Ex. Frøken *Zahles* Skole). Mange af Kvinderne have ganske vist udmærkede Egenskaber til at undervise, og om Utilstrækkeligheden af Mændenes Virksomhed have vi mange sørgelige Vidnesbyrd; men han indsaa ikke, at det var nogen Grund til at sætte Kvinder ind i Skolekommissionerne. Han endte med følgende mærkelige Udtalelse: „Jeg tror ikke, — jeg vil sige det rent ud — at Kvinderne have vist sig som saa udmærkede Opdragere for Ungdommen, som vi havde ønsket og ventet, den Gang vi undergik vor store nationale Ulykke i 64. Jeg ser ingen Steder de „Ynglinger i Plade, Dreng klædt i Staal, Mænd med faste Hjerter“, som skulde være vort Maal; de stærke, stille Kvinder er der Gud ske Lov ikke faa af, men maaske ligesaa mange, der hverken høre til de stærke eller til de stille“.

Sandelig, Ord, der ere værd at lægge Mærke til! Naar Pigebørnenes Undervisning, der hovedsagelig styres af Kvinder (med Mænd som Medhjælpere), giver et dog nogenlunde godt Resultat, da beviser det kun, at Kvinderne ikke forstaa at styre. Men naar Drengbørnenes Undervisning, der udelukkende styres af Mænd, giver det slettest mulige Resultat, Hr. *Ploug* kan tænke sig, — da skyldes det Kvinderne.

„Da skød Adam Skylden paa Eva“

Efter dette erklærede Hr. *Th. Nielsen*, at han vel indsaa, Sagen ogsaa her var afgjort i Forvejen. Han omtalte yderligere med varme Ord Betydningen af Kvindens Deltagelse i Skolegjerningen; men da derpaa Kirkeministeren (*Scavenius*)